

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **B., a.s.**, so sídlom v B., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. O. K., advokátkou so sídlom v B., proti žalovanej **L. P.**, bývajúcej v V.B., o **zaplatenie 1 253,80 eur (37 772,-- Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25 C 21/2007, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 25. mája 2010 sp. zn. 14 Co 99/2009, 14 Co 100/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 9. októbra 2008 č. k. 25 C 21/2007-148 v spojení s doplňujúcim rozsudkom zo 7. novembra 2008 č. k. 25 C 21/2007-154 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 19 948,50 Sk s 9 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy počnúc dňom 6. augusta 2006 až do zaplataenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobcovi ako správcovi bytového domu v B., súp. č. X., postaveného na parcele č. X., tvorenom dvoma samostatnými domami so samostatnými vchodmi z V. ul. č. X a K., vznikol voči žalovanej ako vlastníčke a výlučnej užívateľke časti bytového domu (bytu č. V.X.) nárok na zaplataenie priznanej čiastky v zmysle pristúpenia (zmluvou o vstavbe bytu) k Zmluve o výkone správy č. 161/99, uzatvorenej dňa 12.5.1999 podľa § 8 zákona č. 182/1993 Z. z. v znení zákona č. 151/1995 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, právoplatnosťou kolaudačného rozhodnutia zo dňa 4. marca 2002. Táto suma predstavuje nezaplatený dlh za príspevok do fondu opráv a poplatkov, za výkon správy, náklady na čistenie komína a za zrážkovú vodu. Keďže žalovaná sa dostala s úhradou priznanej sumy do omeškania najneskôr dňom 6. augusta 2006, priznal jej úrok z omeškania z dlžnej sumy od tohto dňa až do zaplataenia. S poukazom na úspešne uplatnenú námietku

premlčania žalovanej za obdobie od 1. januára 2001 do 30. augusta 2003 žalobu vo zvyšku zamietol.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 25. mája 2010 sp. zn. 14 Co 99/2009, 14 Co 100/2009 na odvolanie žalovanej rozsudok okresného súdu v napadnutej vyhovujúcej časti zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že zo zmluvy o vstavbe bytu vyplýval pre žalovanú záväzok pristúpiť k zmluve o výkone správy ihneď po kolaudácii bytu, t.j. do budúcnosti. Z výsledkov vykonaného dokazovania nevyplýva, že by žalovaná po právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia urobila vyhlásenie o pristúpení k zmluve o výkone správy. Dospel preto k záveru, že ak nie je v konaní preukázaný základ sporu (existencia zmluvného vzťahu o výkone správy medzi účastníkmi konania), nie je možné z neho uplatňovať žalované nároky. Do úvahy prichádza len bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej. Súd prvého stupňa sa okrem toho nedostatočne vysporiadal s možnou zákonnou prekážkou litispendencie. Keďže prvostupňový súd pri rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, v dôsledku čoho nedostatočne zistil skutkový stav veci, napadnuté rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie (§ 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.).

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal včas dovolanie žalobca. Žiadal, aby dovolací súd predmetné rozhodnutie zrušil a rozsudok okresného súdu potvrdil. V dovolaní namietal odňatie možnosti konať pred súdom, ktoré malo spočívať v tom, že sa nemohol vyjadriť ku dvom podaniam žalovanej doručeným súdu po podaní odvolania. Bolo mu totiž doručené len odvolanie žalovanej z 29. decembra 2008, ku ktorému sa aj vyjadril. Podania z 22. marca 2010 a z 10. mája 2010, ktorými žalovaná doplnila odvolanie, mu však doručené neboli, čím mu bolo odňaté právo oboznámiť sa s ich obsahom a podať k nim vyjadrenie. Dovolanie odôvodnil tiež tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Žalovaná žiadala dovolanie ako nedôvodné a neprípustné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania

(§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V danom prípade je dovolanie podané proti zrušujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu. Toto nevykazuje znaky ani jedného z uznesení uvedených v ustanoveniach vymenovaných vyššie, keďže sa nejedná ani o zmeňujúce ani o potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu a nejde ani o uznesenie, ktorým by odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska. Prípustnosť dovolania preto podľa § 239 O.s.p. neprichádza do úvahy.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., odvolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie

návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľa, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p., teda že mu odvolací súd svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom občianskeho súdneho konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Takýmto procesným právom účastníka je napr. právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, a pod.

K námietke žalobcu spočívajúcej v tom, že odvolací súd mu nedoručil podania žalovanej zaslané súdu po doručení odvolania, treba uviesť, že súd nie je povinný každú písomnosť založenú do spisu účastníkom konania doručovať protistrane. Takúto povinnosť mu Občiansky súdny poriadok ukladá len v prípade takých podaní, ktoré majú z hľadiska ich obsahu podstatný význam pre výsledok sporu. Takýmito podaniami účastníka, ktoré je súd povinný doručiť druhému účastníkovi, sú predovšetkým návrh na začatie konania (§ 79 ods. 4 O.s.p.), odvolanie (§ 209a ods. 1 O.s.p.), dovolanie, prípadne podania, ktorých obsahom je skutkový a právny rozbor prejednávanej veci. Navyše, podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

V posudzovanej veci žalobca namietal, že odvolací súd mu zaslal na vyjadrenie len odvolanie žalovanej z 29. decembra 2008 (k nemu sa aj vyjadril), no nedoručil mu podanie označené ako doplnenie odvolania proti rozsudku z 22. marca 2010, ani podanie z 10. mája 2010.

V prípade ostatného podania treba uviesť, že išlo iba o úpravu označenia žalobcu, keďže v priebehu konania zmenil názov a sídlo. Ani toto podanie a ani podanie z 22. marca 2010 neobsahovalo také relevantné skutočnosti a tvrdenia, prípadne právny rozbor veci, ktoré by mali určujúci vplyv pre výsledok sporu. Navyše, dôvody odvolania boli podaním

z 22. marca 2010 doplnené až po uplynutí lehoty na odvolanie. Odvolací súd preto nemal povinnosť tieto podania žalovanej doručiť žalobcovi; takáto povinnosť mu zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva. Žalobca preto neopodstatnene namietal, že odvolací súd mu svojim nesprávnym postupom odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až d/, e/ a g/ § 237 O.s.p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je. Napokon dovolateľ vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietal.

Pokiaľ dovolateľ uviedol ako dovolací dôvod aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, dovolací súd na tieto námietky žalobcu neprihliadal. Uvedené skutočnosti by mohli byť len odôvodnením dovolania v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalobcu odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko nepodala návrh na ich priznanie (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. mája 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová